

sten. Jeg har ingen Tillid til den ganske Historie. Det er et Dødfoster.“

„Hvadbehager! . . . Men Mand dog! Det var jo Dem selv, der stod her igaar og fortalte, at Foretagendet var sikret. De vidste det ganske bestemt, sagde De.“

„Jeg beder Hr. Obersten erindre, at jeg sagde i pekuniær Henseende sikret. Jeg tilføjede udtrykkeligt, at man manglede Statens nødvendige Billigelse af Planen. Og den erholdes aldrig.“

„Hvorfor ikke? Naar Pengene virkelig kan skaffes tilveje, hvad skulde saa egenlig bevæge Staten til at modsætte sig Foretagendet?“

Hr. Delft stod med optrukne Skuldre og vred sig som i Undseelse.

„Hr. Obersten forstaar mig vist nok — uden Ord.“

„Hvad nu? De er dog en Satan til Hemmelighedskræmmer? Hvad mener De?“

Hr. Delft tav og drejede vedblivende Hovedet forlegent fra den ene Side til den anden. Han lignede virkelig i dette Øjeblik ganske en afrettet Aben.

„Men saa tal dog, Menneske!“ raabte Obersten.

„Na, jeg mener, Hr. Oberst, . . . Regeringen tør ikke andet . . . det er Sagen.“

„Tør? For hvem? Jeg forstaar ikke et Muk!“

„Jeg vil ikke opholde Hr. Obersten længer. Jeg tillader mig at anbefale mig — —“

„Snak! Nu skal De tale fra Leveren, Delft! Hvad mener De, der skulde afholde Staten fra at give sit Samtykke, dersom Pengene kan skaffes — og Planen ellers var sund og god?“

„Netop det — Hr. Oberst, at Planen er sund og god.“

„Pr . . . rrrrr! Nu gaar jeg fra Snøvsen! Hvad er Meningen med dette her?“